

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: V. T.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného právním zástupcem Mgr. Milanem Hadravou, advokátem se sídlem v Chomutově, ul. Školní č. p. 3315/42, PSČ 430 01, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č. p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 9. 2014, č. j. „X“,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému advokátu Mgr. Milanu Hadravovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce ve výši 7.518,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podáním ze dne 7. 10. 2014 domáhal prošetření jeho žádosti o invalidní důchod, a to v návaznosti na rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení, pracoviště Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2014, č. j. „X“, jímž byly zamítnuty jeho námitky a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 7. 2014, č. j. „X“, kterým byla dle ust. § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), zamítnuta jeho žádost o změnu výše invalidního důchodu na invalidní důchod třetího stupně pro nesplnění

podmínek dle ust. § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění, když bylo shledáno, že žalobce je nadále invalidní toliko pro invaliditu druhého stupně.

Na základě žádosti žalobce o ustanovení zástupce z řad advokátů, rozhodnul soud usnesením ze dne 11. 6. 2015, č. j. 78 Ad 27/2014-53 tak, že této žádosti vyhověl a žalobci ustanovil zástupcem Mgr. Milana Hadravu, advokáta se sídlem v Chomutově, ul. Školní č. p. 3315/42, PSČ 430 01.

Žalobce po doplnění ze strany ustanoveného zástupce v žalobě uvedl, že jeho zdravotní stav je natolik závažný a nepříznivý, že jeho pracovní schopnost poklesla nejméně o 70 % – jedná

se tedy u něj o invaliditu třetího stupně. V dané věci byly za účelem posouzení jeho zdravotního stavu zpracovány dva posudky, a to posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov

ze dne 8. 7. 2014, dle jehož závěrů má být žalobce i nadále invalidním toliko pro invaliditu druhého stupně, neboť jeho pracovní schopnost měla poklesnout o 50 %, a dále posudek posudkové lékařky oddělení posudkové služby pracoviště žalované v Ústí nad Labem ze dne 25. 9. 2014, dle něhož měl pokles jeho pracovní schopnosti dosáhnout 55 %. Žalobce však s těmito posudky nesouhlasí. Jeho zdravotní stav se zhoršil po úmrtí jeho matky, musí o něj proto pečovat otec a taktéž sociální pracovnice.

Taktéž nesouhlasil se závěry učiněnými Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem dne 29. 1. 2015 (pozn. soudu – doplnění žaloby bylo soudu doručeno až poté, co byl žalobcův zdravotní stav na žádost soudu posouzen ustanovenou posudkovou komisí – k tomu více níže). Dle jeho názoru nebyly závěry komise objektivní – posudková lékařka např. odmítla žalobci poskytnout dokonce i sklenku vody na zapití léku proti bolestem páteře a otec žalobce byl nucen čekat na chodbě, ačkoliv měl právo se o žalobci vyjádřit. Z protokolu o jednání sice žádný konflikt nevyplyvá, nicméně žalobci nelze pro jeho lehkou mentální retardaci vytýkat, že na místě výslovně netrval na protokolaci skutečného průběhu jednání. Nadto i závěr posudkového zhodnocení je značně nesrozumitelný, když dle něj by měl být žalobce schopen vykonávat „pomocné dělnické práce v kuchyni úklidového charakteru“, přičemž žalobci není zřejmé, jaké konkrétní práce má posudková komise na mysli. Vzhledem k tomu navrhnul, aby jeho zdravotní stav byl posouzen soudním znalcem z oboru zdravotnictví.

Závěrem žalobce poukázal na lékařskou zprávu MUDr. R. M., lékařky psychiatrické ambulance v Chomutově ze dne 23. 7. 2015 (ačkoliv, jak sám upozornil, si byl vědom skutečnosti, že dle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) může správní soud vycházet toliko ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu), ze které má vyplývat, že se jeho zdravotní stav zejména s ohledem na smrt matky v poslední době zhoršil, vykazuje znaky chronifikace, z psychiatrického z hlediska se jeho stav nelepší, v popředí je organický psychosyndrom na perinatální bázi s lehkou mentální retardací a regresivním chováním, vyžaduje dohled druhé osoby, doprovod na úřady, k lékaři, je snadněji zneužitelný apod.

S ohledem na uvedené žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě v krátkosti uvedla, že věc se týká zdravotního stavu, a proto nechť je zdravotní stav žalobce posouzen Posudkovou komisí Ministerstva

práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, od jejíhož posouzení by se mělo odvíjet rozhodnutí ve věci.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 21. 9. 2015 žalobce setrval na podané žalobě, přičemž k níže uvedeným závěrům obsaženým v posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 29. 1. 2015, který soud nechal vypracovat pro účely předmětného soudního řízení, uvedl, že by soud měl vzít v potaz, že komise vyhodnotila žalobcův zdravotní stav odlišně z hlediska jeho zařazení do příslušné kapitoly vyhl. č.359/2009 Sb. Navíc jak již uváděl, při jednání komise mezi ním a lékaři došlo k incidentu. Navrhnul proto zpracování revizního lékařského posudku jinou posudkovou komisí, a to v Plzni, nebo zpracování znaleckého posudku.

Pověřená pracovnice žalované při tomtéž ústním jednání před soudem uvedla, že se závěry posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem souhlasí. Pokud by měl být zpracován revizní posudek, pak je k tomuto účelu vhodné užít jinou posudkovou komisí, nikoliv znalecké zkoumání.

Soud návrhu žalobce na zpracování revizního posudku vyhověl a zadal Posudkové komisi Ministerstva práce a sociálních věcí v Plzni zpracovat revizní posudek. Po seznámení s výsledky daného posudku ze dne 20. 1. 2016 nicméně žalobce soudu písemně opětovně sdělil, že ani s jeho závěry nesouhlasí, a proto navrhnul zpracování znaleckého posudku.

V rámci ústního jednání před soudem konaném dne 29. 2. 2016 žalobce setrval na svém nesouhlasu s revizním posudkem a znovu navrhnul, aby byl vyhotoven znalecký posudek, který jeho zdravotní stav zhodnotí kvalifikovaněji.

Pověřená pracovnice žalované v rámci téhož ústního jednání před soudem uvedla, že k provedení posouzení zdravotního stavu žalobce tak, jak je zachycen v posudku ze dne 20. 1. 2016, nemá žádných výhrad, když jej shledává úplným a objektivním.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku zpracovaného lékařem MUDr. J. P. CSc. pověřeného Okresní správou sociálního zabezpečení Chomutov, který při lékařské prohlídce dne 8. 7. 2014 posoudil zdravotní stav žalobce a dospěl k závěru, že rozhodující příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je zdravotní postižení uvedené v kapitole V, položce 8b přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanoví míra poklesu pracovní

schopnosti 40 %, po zvýšení dle ust. § 3 odst. 2 vyhlášky se pak tato hodnota činí celkem 50 %. Na základě uvedeného posudku vydal správní orgán I. stupně dne 16. 7. 2014 rozhodnutí č. 830 320 2952, kterým dle ust. § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění žádost žalobce o změnu výše invalidního důchodu zamítnul pro nesplnění podmínek stanovených v ust. § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění, když bylo shledáno, že žalobce je nadále invalidní toliko pro invaliditu druhého stupně.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné námitky. Žalovaná si v rámci řízení o námitkách nechala vyhotovit nový posudek o invaliditě ze dne 25. 9. 2014, a to posudkovou lékařkou MUDr. D. H. Jmenovaná lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a dospěla k závěru, že se u něj jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který má vliv na pokles jeho pracovní schopnosti. Rozhodující příčinou jeho stavu je zdravotní postižení uvedené v kapitole V, položce 8b přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanoví míra poklesu pracovní schopnosti 45 %, po zvýšení dle ust. § 3 odst. 2 celkem 55 %. Na základě tohoto nového posudku bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalovaná námitky žalobce zamítla.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Dle § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu nabyt schopností a dovedností, které mu

spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech. Procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

V projednávané věci bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, že žalobci náleží invalidní důchod pro invaliditu toliko druhého stupně, neboť dle posudku posudkové lékařky ze dne 25. 9. 2014 pro změnu výše invalidního důchodu nesplňuje podmínky stanovené zákonem o důchodovém pojištění. Jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod třetího stupně je totiž dle ust. § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění pokles pracovní schopnosti o nejméně 70 %. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 30. 9. 2014, tuto podmínku vzniku invalidity splňoval.

Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem lékařky MUDr. H., která učinila závěr o poklesu pracovní schopnosti žalobce. Soud se s tímto závěrem nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 s. ř. s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „komise“), která je v těchto věcech dle ust. § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, k posouzení zdravotního stavu povolána. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobce a také posoudila pokles jeho pracovní schopnosti.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 29. 1. 2015. Žalobce byl jednání komise přítomen. Přímo při jednání komise byl žalobce vyšetřen odborným lékařem z oboru neurologie. Z posudkové dokumentace je patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. U žalobce bylo vyšetřením zjištěno funkční postižení s lehkou motorickou poruchou a s lehkým stupněm mentální retardace. Jedná se o smíšenou poruchu osobnosti, poruchu chování a intelektu vyvolané dysfunkcí mozku. Dominující je oslabení mozkového výkonu ve smyslu snížené vstřípivosti a koncentrace, předčasná unavitelnost, ztráta schopnosti adaptace, psychická a vegetativní labilita a bolesti hlavy. Současně v psychologickém vyšetření má žalobce snížené rozumové schopnosti, úroveň kognitivních schopností se pohybuje ve složce verbální IQ 62 – pásmo lehké mentální retardace.

Na základě posouzení všech zdravotních nálezů a obvodní zdravotní dokumentace pak komise dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí se u žalobce jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou byl stav popsán výše. V daném případě tedy jde o zdravotní postižení uvedené v kapitole VI, položka 1c přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb. s mírou poklesu pracovní schopnosti o 50 %. Žalobce je však i nadále schopen vykonávat v kratším pracovním úvazku pomocné dělnické práce v kuchyni úklidového charakteru, v chráněných dílnách při kartonáži či jiné drobné výrobě. Závěry

předchozích posudkových závěrů žalované i správního orgánu I. stupně nepovažovala komise za chybné, své zařazení do příslušné položky přílohy k citované vyhlášce však považovala za objektivnější a komplexnější.

S ohledem na skutečnost, že žalobce při ústním jednání před soudem konaném dne 21. 9. 2015 navrhl, aby soud nechal vypracovat revizní posudek, neboť dle jeho názoru byly závěry komise v Ústí nad Labem neobjektivní a nadto mezi ním a lékaři došlo ke konfliktu, soud rozhodl o vyhovění jeho žádosti a nechal zpracovat revizní zdravotní posudek Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Plzni.

Uvedená posudková komise v Plzni jednala dne 20. 1. 2016, a to v řádném složení. Žalobce byl jednání komise přítomen. Přímou při jednání komise byl žalobce vyšetřen odborným lékařem z oboru psychiatrie. Z posudkové dokumentace je patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. U žalobce byl vyšetřením zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je perinatální encefalopatie – vrozené kombinované postižení duševních i pohybových schopností a oční vada. Intelektivní schopnosti jsou v pásmu lehké mentální retardace. IQ se nachází v rozmezí 62 – 65 bodů. V oblasti pohybového aparátu se jedná o lehké funkční postižení dolních končetin – parapéza, chůze je samostatná bez výrazných nápadností, bez nutnosti používat kompenzační pomůcky. Z očního hlediska jde o divergentní strabismus levého oka, lehká myopie očí s astigmatismem. V klinickém obraze přetrvávají vertebrogenní obtíže v oblasti bederní páteře bez významného funkčního omezení pohyblivosti.

Na základě posouzení všech zdravotních nálezů a obvodní zdravotní dokumentace pak komise dospěla k závěru, že posudkový závěr komise v Ústí nad Labem odpovídá zjištěnému zdravotnímu stavu žalobce. K datu vydání napadeného rozhodnutí se u žalobce jednalo středně těžké funkční postižení s mírou poklesu pracovní schopnosti odpovídající zdravotnímu stavu uvedenému v kapitole VI, položce 1c přílohy k vyhl. č. 359/52009 Sb., pro které je stanoveno procentuální rozpětí 40 – 60 %. S ohledem na lehké motorické postižení, prokázané snížení intelektových schopností do pásma lehké mentální retardace, osobnost posuzovaného a dlouhodobě podávanou antidepresivní medikaci pro úzkostně depresivní projevy stanovila komise míru poklesu pracovní schopnosti o 50 %. Naopak se u žalobce nejedná o těžké funkční postižení, neboť nebyla prokázána těžká motorická, senzorická, řečová a kognitivní dysfunkce. Rovněž obtíže v oblasti bederní páteře nelze hodnotit jako závažné. Žalobce není schopen vykonávat práce s nároky na psychické zatížení, ve stresových podmínkách, v úkolu, v nočních směnách, se zvedáním těžkých břemen, ale je schopen vykonávat fyzicky méně náročné práce v kratším pracovním úvazku, např. pomocné práce v kuchyni, pro které má kvalifikaci, jiné lehčí pomocné práce např. úklidového charakteru, lehké montážní práce apod.

Po zhodnocení výše předestřených důkazů, soud konstatuje, že se ztotožnil s posudkovými závěry Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem a především pak s posudkovými závěry Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Plzni, když její závěry z hlediska opodstatněnosti žaloby plně odpovídaly závěrům obsaženým v posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem. Za daného stavu věci tak soud neshledal potřebu, aby byl ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu, jak navrhoval žalobce. Použitou formulaci o možnostech pracovního uplatnění žalobce obsaženou v posudku komise

z Ústí nad Labem lze snad hodnotit jako méně srozumitelnou, avšak na závěry vyplývající z tohoto posudku neměla tato skutečnost vliv.

S ohledem na uvedené proto již soud nepřikročil s poukazem na ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. k dalšímu dokazování včetně znaleckého zkoumání žalobcova zdravotního stavu. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, přitom koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (vizte např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003 č.j. 2 Ads 9/2003-50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz).

Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Pro úplnost soud směrem k žalobci dále poznamenává, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měl v době rozhodování správního orgánu. Změnu zdravotního stavu po tomto datu či nové důkazní prostředky (např. žalobcem předloženou lékařskou zprávu MUDr. R. M. ze dne 23. 7. 2015) tak není možné v tomto řízení nikterak zohlednit.

Ve výroku rozsudku ad II. pak soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované, která ostatně náhradu nákladů řízení nepožadovala, tato náhrada ze zákona nepřísluší.

Protože byl žalobci rozhodnutím soudu ustanoven pro toto řízení zástupce z řad advokátů, náleží zástupci dle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. náhrada hotových výdajů a odměny za zastupování, které hradí stát. Výše této odměny je stanovena dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti

č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), a činí celkem 7.518,-Kč. Odměna je tvořena čtyřmi úkony právní služby, a to: příprava a převzetí věci dle ust. § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, písemné podání (doplnění žaloby ze dne 7. 8. 2015) dle ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, účast

na jednání před soudem dne 21. 9. 2015 a 29. 2. 2016; vše po 1.000,-Kč/úkon dle ust. § 9 odst. 2 ve spojení s ust. § 7 bodu 3 advokátního tarifu, čtyřmi souvisejícími náhradami hotových výdajů po 300,-Kč dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu, částkou ve výši 800,-Kč jako náhradou za promeškaný čas v rozsahu celkových 8 započatých půlhodin podle ust. § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu za cestu k soudu z místa sídla zástupce žalobce a zpět dne 21. 9. 2015 a dne 29. 2. 2016 a náhradou cestovních výdajů v důsledku užití osobního automobilu za cestu k soudu z místa sídla právního zástupce žalobce a zpět v celkové délce 264 km ve výši 778,80Kč dne 21. 9. 2015 a 739,- Kč dne 29. 2. 2016. Odměna bude ustanovenému zástupci žalobce vyplacena ve lhůtě 30 dní ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. února 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová